

Mads Føk er et uafhængigt kommunikationsorgan for de studerende ved mat-fys faggruppen på Aarhus Universitet

Mads Føk finansieres af Studienævnet for 2-fagsuddannelser og udkommer 9 gange om året (afhængig af stofmængden!), som regel (altid) på fredage.

Uopfordrede indlæg modtages meget gerne, og de behøver ikke nødvendigvis være indskrevne (men det ses gerne). Vi ser helst at indlæg afleveres som ASCII-tekst; enten i $\text{\LaTeX}2_{\epsilon}$ format eller som ren tekst.

Indlægene må gerne fremstå anonyme i bladet, men redaktionen skal vide, hvem der har skrevet dem. Skriv derfor navn og kontaktadresse på de indlæg, du afleverer!

Indlæg afleveres i Mads Føk's postbox på Matematisk Informationskontor, til et af de nedennævnte redaktionsmedlemmer eller sendes til madsfoek@mi.aau.dk pr e-mail. Hvis man vil være sikker på, at indlægget kommer med i det førstkommande nummer, skal det afleveres før deadline (normalt fredag før klippe-klistre (står på kalenderen)).

Mads Føk har kontor på F2.12 (lige over Aud F på gangen med studenterrådets kontor.)

Indholdsfortegnelsen:

1. Forsiden
2. You're looking at it
3. Leder
5. Vind og vejr
6. TÅGEKAMMERET
7. Tutorerne
8. Studievejledningen
11. Nyt fra KFS
12. Anders And
19. Interview
20. UNF Informererer
22. Fø(k)ljeton
29. Føk for Fight
31. TK – Jubi 40
35. TK – Jubi 40
36. Kalenderen

Mads Føk kan afhentes gratis følgende steder fra udgivelsesdagen og en uge frem:

Matematik: Ved Mat 11 opslagstavlen

Datalogi: På postboxene på R0

Fysik: På skranken udenfor informationen

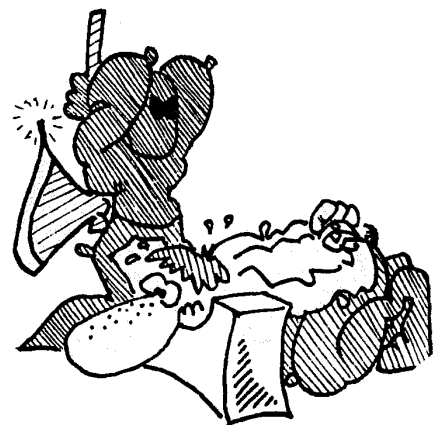
Kemi: Ved siden af informationen

Derefter v. henvendelse til et redaktionsmedlem!

Redaktionen :

Thomas Fangel	Mat/Fys	Ansvarshavende
Kristian Støchkel	Fys/Mat	\LaTeX niker
Kristian Pedersen	Dat/Mat	Tegner
Torben Lauritzen	Fys/Mat	Reporter

Copyright Mads Føk 1996

Studie(gen)start

Som overskriften så tydeligt indikerer, er dette det første nummer af Føk i en ny årgang. Og med en ny årgang af Føk starter også en ny årgang studerende på universitetet. Derfor den tvetydige overskrift – en slags identitetschecker! Giver det mening for dig, at læse overskriften som “Studiestart” er du med al sandsynlighed rus, giver det mening for dig at læse den som “Studiegenstart” er du i’te års studerende, hvor $i \geq 2$. Og endelig: giver det mening for dig, at læse overskriften både som “Studiestart” og “Studiegenstart” så er du formodentlig en, der er startet igen på et nyt studie (eller det samme igen!). Var det ikke rart? At få styr på hvem du selv er!?

På vegne af Mads Føk vil jeg gerne byde alle der læser overskriften som “Studiestart” velkommen her på mat/fys faggruppen. Her i redaktionen håber vi, at I alle må blive nogen flittige læsere af Mads Føk, at I vil bidrage flittigt med artikler til bladet, og måske endda at nogen af Jer har lyst til at deltage aktivt i skabelsen af dette scriptum (jfr. annoncen i Føk nr. 0). Til alle andre vil Mads Føk blot sige velkommen til en ny årgang af Føk og velkommen tilbage til studiet efter sommerferien. Hvis I da har holdt ferie – for nogen har dagligdagen i sommerens løb sikkert formet sig på en nogenlunde tilsvarende måde som i løbet af et semester – bortset fra

de manglende forelæsninger. For andre har dagene været fundamentalt anderledes. Under tegnede tilhører den sidste klasse.

For jeg har vitterligt været på ferie og oplevet fundamentalt anderledes ting end i løbet af et semesters – til tider monotone – dage. På samme måde som studiet virkede så uendeligt fjernt da jeg stod midt i en ceremoni i et hindu tempel på Bali, så virker det Indonesien, som vi (min kæreste og jeg) befandt os i i 8 uger, nu som var det en helt anden verden. På vores rejse blev vi dog ind i mellem mindet om den verden vi kom fra: som da en usædvanligt høj indoneser (lige så høj som os!) vi snakkede med viste sig at studere matematik og fysik på et universitet i Jakarta, eller da vi midt i et spil Yatzy med en hollandsk økonom sad og regnede sandsynlighederne for at slå to ens med 4 terninger ud. Så trods alt blev vi ind i mellem mindet om, at vi faktisk stadig befandt os på den samme planet – blot på den sydlige halvkugle i et land, hvor man mange steder kunne komme i tvivl om hvilket århundrede, man befandt sig i (men den alle steds nærværende Coca-Cola fastsatte dog hurtigt århundredet til det 20.!).

Derfor havde vi da også vores betænkkeligheder ved at vende tilbage til studiet, til

Leder

den (næsten) evigt gentagede forelæsning og til de opgaver man stadig ikke kan finde ud af. For hvordan kan en sådan hverdag hamle op med den tropiske natur, 35 graders varme, et turkisblåt hav med en fantastisk verden af farverige fisk, havskildpadder og koralter under overfladen, kokospalmer og Orang-utan'er? Det er et spørgsmål der er nemt at svare på, hvis man fik valget mellem de to verdener. Men jeg har forbavset måttet erfare, at jeg ikke har haft de mindste problemer med at starte på studiet igen. Under forelæserne sidder jeg ikke og drømmer om at snorkle eller se Orang-utan'er lege. Og jeg synes ikke, at det er formålsløst at læse stoffet og løse opgaver. Med andre ord: jeg er motiveret. Så er du i tvivl om, hvorvidt dit studie er det rigtige for dig, så tag på en rejse langt væk fra din normale hverdag, og hvis du stadig finder studiet interessant når du kommer hjem, så har du nok valgt det rigtige!

Af det ovenstående kunne man forledes til at tro, at jeg ikke havde lyst til at forlænge rejsen. Det er ikke rigtigt! Jeg havde – og har – den allerstørste lyst til at rejse i længere tid, og intet er mere sikkert end at jeg indenfor en overskuelig fremtid tager på en sådan rejse. Men lige nu er jeg midt i et studie, så det må vente lidt. Og vælger man de rigtige briller kan man jo se på studiet som et middel til at skaffe penge til at rejse (hvis

ikke andet kan man altid blive gymnasielærer i et par år og så rejse Jordan rundt for de opsparede penge!)

Men nok om rejser. Nu til dette Føk. Du har formodentlig allerede bemærket den tykkelse bladet har. Vi håber at dette sideantal vil være reglen for de kommende numre af Mads Føk. Nye medlemmer i redaktionen og nye arbejds- og udarbejdelsesformer vil forhåbentligt være medvirkende til dette. I dette nummer vil du finde første del af en Anders And tegneserie. Anden (ha, ha) og sidste del af serien vil du finde i næste nummer - så har du noget at glæde dig til. Og ventetiden kan du bruge til at nærlæse første del for skjulte referencer, hentydninger og pointer. I nr. 7 af sidste årgang påbegyndtes en Sci-Fi føljeton, der langt om længe afsluttes i dette nummer. For dem der vil læse del 1 igen findes den på vores hjemmeside på WWW.

Derudover vil du finde den sædvanlige information fra Studievejledningen, TÅGEKAMMERET, KFS m.v. Og desuden kan vi byde på en dybt videnskabelig artikel om vind og vejr. God læselyst!

Og må vinden altid være Jer i ryggen i løbet af semesteret til trods for påstande andet steds!

På redaktionens vegne
/Fangel

Vind og Ventilation – en videnskabelig forklaring

Disse overvejelser begyndte under udarbejdelsen af en opgave. Vi sad udenfor, ja der var jo nogle få dage i april... , og det blæste godt nok lidt irriterende. Pludseligt lagde jeg mærke til en lille dims med 3 små skåleformede buer, der sidder uden for mat.kant. over de borde og bænke der er udenfor. Denne lille dims snorrede rundt, hver gang det blæste! Det er træls a opdage, at ens papirer papirer blæser væk på grund af, at nogen absolut vil sætte sådan en dims op. Det kræver formodentlig også strøm, at få den til at dreje rundt. Formodentlig sad ejeren af vindmaskinen og kiggede skjult ned på os, og hver gang vi lige slap vores papirer, så klik, tændte han/hun for strømmen, og maskinen gik i gang med sit djævelske arbejde. Ganske vist kunne jeg ikke se nogen, i noget vindue noget steds. Så jeg går ud fra, at der sidder placeret små censorer i bordpladerne udenfor, som kan registrere vægten af papir. Den er så sat til at blæse med tilfældige intervaller, når presset på bordet svarer til så og så mange papirer!

Jeg går ud fra at alle kender det, med papirer der blæser væk: Simplethen skide irriterende!

Så opskræmt af min opdagelse udenfor mat.kant. begyndte jeg en saglig undersøgelse af resten af Universitetet, byen, landet og verden. Hurligt opdagede jeg Ventilatorer. Disse tingester skaber vind udenfor, ved at suge luft ind i bygninger. Indenfor kan pedeller så efter egne tilfældige ideer, sende luften ud i lokalerne. Dette kan skabe flere forskellige gener, som fx kulde (har du prøvet Aud. E ? brrrr), varme og især støj (mange steder). Dette kan dreje sig om en underliggende brummende dyb lyd især fra loftsskakter, og højere hylende toner fra vindue-skakterne.

Hvorfor dog? Spørger du sikkert hovedrystende. Uhyre enkelt, det må dreje sig om en sammensværgelse skabt af Ventilationsfir-

maer og medicinfirmaer. Pedellernes rolle i denne sammensværgelse er uklar. Det er jo velkendt at pedeller kan gøres glade med visse flasker, især med hensyn til at låse visse døre (eller rettere: undlade at låse visse døre). Det mest sandsynlige er nok, at de ikke er indblandet bevidst.

Temperatursvingninger og lave/høje lyde giver så flere sygdomme, så som hovedpine, halsbetændelse og andre ligende sygdomme. Så det er formodentlig blandt medicinfirmaer, der producerer lægemidler mod sådanne sygdomme, at synderne skal findes. Så er spørgsmålet om Medicin her fra Uni er indblandet...

Selve Århus by, og byer i det hele taget, kan have interesse i vind til at blæse forurening fra biler, fabrikker og andre lugtgener væk fra byen. Landmænd vil også gerne have luftet lidt ud på sin grund efter at have spredt gylle. Dette klares især ved hjælp af vindmølle parker, der er virkeligt nogen der kan sætte gang i blæsevejret! Som I nok ved, er det planen at bygge flere af disse i de kommende år, så hold godt fast i hat og andre løse genstande i fremtiden.

I større målestok er vinden set misbrugt endnu grovere. Hvem husker ikke Tjernobyl, hvor russerne satte gang i nogle blæsere i nærheden, så det meste blæste til Finland. Det blev desværre opdaget for sent af de vestlige lande, så vi kunne ikke nå at sætte vores blæsere i gang mod dem. Det er uden tvivl et område der vil blive fokuseret endnu mere på i fremtiden. Helt beskedent, nok også på grund af den saglige debat denne artikel ligger op til.

En evt. senere artikel vil dreje sig om vand. Som denne gang sagligt, og med begge ben plantet solidt i naturvidenskaben.

Vogel

TÅGEKAMMERET

Studievejledningen

Studievejledningen

Studievejledningen

Kristne er mærkelige

De påstår, at et menneske, Jesus fra Nazaret, der levede på Jorden omkring år 1 til 33, er Gud. Himlens og Jordens Herre. Her må for eksempel muslimer sige blankt nej.

Som om det ikke var nok med, at de kristne tror på et menneske som Gud, så går de videre i deres fanatisme og påstår, at alle mennesker i deres naturlige tilstand er separeret fra Gud, fordi de er skyldige overfor Gud. At Gud er hellig og ikke tåler synd. At alle mennesker er syndige og derfor ikke kan have med Gud at gøre. Skulle det ikke give angstneuroser så det batter, hvis man tror på den slags?

Men det bliver værre endnu. Disse fanatikere vil have stillet en længsel, som de mener, at de aller fleste mennesker har, nemlig længselen efter Gud. De tror, at de ikke selv kan gøre noget for at komme ud af deres fra Gud adskilte tilstand. De tror, at den eneste måde, de kan komme ind i et tæt forhold til Gud, er, hvis Gud griber ind. Men så kan de jo ikke rose sig af noget. Det appellerer bestemt ikke til den almentmenneskelige trang til at hævde sig selv. De påstår tilmed, at Gud i sin kærlighed til menneskene har slået sig selv ihjel, dvs. selv taget straffen for menneskenes synd, for at dem, der tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.

Der er to oprørende ting i dette. Det ene er, at disse religiøse tosehoveder (de kan da vel ikke være andet??) tror, at alle mennesker faktisk har mulighed for at gå fortabt, dvs. dø, virkelig dø (jvf. nedenfor), og at de faktisk gør det, hvis de ikke sætter deres lid til Jesus som frelser. Det andet er, at alle mennesker enten har et evigt liv eller en evig død. Evigt liv defineret som evigt samvær med Gud; evig død defineret som evig separation fra

Gud.

Og det har Gud slået fast, siger disse fanatikere, ved at vise sin almægt i at oprejse sig selv fra de døde, dvs. at få Jesus til at blive levende igen efter korsfæstelsen. Kan man tro på noget mere umaterialistisk?

Og så tror de, at Gud er kærlig og almægtig. Altså, helt ærligt. Med al den krig og vold og alle de naturkatastrofer, så må de da have fået et eller andet galt fat, enten de nu er blinde overfor facts eller de er totalt forskruede i deres virkelighedsopfattelse.

Vi er nogle stykker i KFS på Naturvidenskab, der faktisk er kristne. (KFS står for Kristeligt Forbund for Studerende). Vi har tre tilbud til dig. Det ene er at komme og møde Gud sammen med os, dvs. være med, når vi en gang om ugen samles i Koll. B2 tirsdage fra 16:15-17 for at læse i den bog, som vi påstår er Guds Ord til mennesker, nemlig Bibelen, og at bede til den Gud, jeg har beskrevet i det foregående. Du skal være hjerteligt velkommen.

Det andet er at komme til de store KFS-møder hver anden torsdag i Stakladen. Mere info i KFS-programmerne, som skulle ligge ved Mat-Kant opslagstavlerne, eller på nedenstående URL eller hos mig på tlf. 86 12 55 14 eller e-mail ulrikp@daimi.aau.dk.

Det tredje er at komme med i en Åben Bibelstudie Gruppe. Det er en gruppe af ikke-kristne og kristne, der samles en gang imellem for at læse et lille stykke i Bibelen og snakke om det. Igen, kontakt mig, hvis du er interesseret.

På KFS Naturvidenskabs vegne

Ulrik Petersen, stud.Dat-Mat.

URL: <http://www.mi.aau.dk/~risager/KFS/>

Anders And

Anders And

Anders And

Anders And

Interview med en AA'er

Mads Føk havde sat en AA'er stævne på Stoppestedet (et lettere skummelt sted) for at lave et interview med en person ude fra, som et led i Føks erklærede mål om at højne de studerendes kendskab til Verden udenfor Murene. Det kom der følgende ordveksling ud af:

MF: Goddag, hvad hedder du?

AA: Jamen, jeg er jo anonym.

MF: Nåh.

Lang pause.

MF: Men du sagde at du ville svare på vores spørgsmål. (*)

AA: Ok, Johnny Brian Christophher Hansen.

MF: Hvor meget drikker du ca. pr. dag?

JBCH: Ca. 13.0 ± 0.433862 mol $\text{CH}_3\text{CH}_2\text{OH}$ pr. dag.

MF: Hvad drikker du oftest?

JBCH: En blanding af ethanol og saften fra bærrerne fra et citrus *aurantium sinensis*.

MF: Er du klar over hvordan alkohol påvirker din krop?

JBCH: Jaeh, $\text{CH}_3\text{CH}_2\text{OH} + 3\text{O}_2 \rightarrow 2\text{CO}_2 + 3\text{H}_2\text{O}$.

MF: Det lader til at du har en stor viden om spiritus.

JBCH: Ja, ja, nu skal du bare høre. Den biokemiske energiomsætning, også kendt som den fysiologiske brændværdi, for ethanol er 29.75 kJ/g , som jo er en noget lavere værdi end brændværdien for stearinsyre. Massefylden er 0.789 g/mL og den molare masse er 46.07 g/mol . Desuden kan jeg nævne at ethanol fryser ved 155.85 K og koger ved 351.45 K .

Imens JBCH snakkede, havde han, på sin serviet, tegnet følgende:

MF: STOP! Din nar.

JBCH: Dinner? Nåh, ja. Jeg er forresten RET sulten.

Herefter forsvandt J. B. C. Hansen for stedse.

(*): På dette sted i interviewet forlod AA etablisementet med rødmosset ansigt. Men da Mads Føk holder ord og ikke vil snyde sine læsere for interviewet, er resten af interviewet konstrueret, ud fra hvilke svar redaktionen mente ville være mest sandsynlige.

“Occasional chauvinistic remarks are unintended but unavoidable and should not be taken seriously. ¹”

Empire.

BY CARL CHRISTIAN KJELGAARD MIKKELSEN.

Part III

Interlude.

RIGELLIAN WAR, The First... *following their massive defeat at Rigel II, the forces of the Alliance were forced to withdraw from the border, abandoning their outer worlds as they went.*

These scarcely populated planets with their inadequate defenses fell victim to the terrible onslaught of the Empire ...

- *Encyclopedia Galactica.*²

Losira was on board the Alliance flagship “Salvation” in orbit around the planet Vega. The sun was rising above the planet’s surface. The ship’s observation lounge was nearly deserted, only a few crewmen lingered over their drinks. Losira sat by herself at a table right next to one of large windows. A bright nebula dominated her lower field of vision. A few miles away a swarm of shuttle pods and transports were servicing a couple of capital ships. A small courier slid across the window, accelerated and disappeared as it jumped to hyper-space. A few hours ago Losira had arrived on board a similar vessel.

For nearly two months she had been running the day to day operations at the front. Now a conference was to be held to determine the future strategy of the Alliance. The situation was serious, though not yet desperate. Seeking to avoid a major confrontation, one which they would certainly lose, the Alliance had fought a defensive war trading space for time. Losira had launched a series of small attacks against imperial commerce, forcing the enemy to withdraw a large number of frigates and corvettes for convoy duty. A huge part of the enemy fleet had been wallowed up through the necessity of occupying the conquered territory. But the Empire could still muster a terrifying force. How to nullify that advantage .. ?

A soft cough interrupted her thoughts. A young ensign had moved up behind her.

“Excuse me, ma’am. The conference is in 10 minutes. If you would please follow me.”

“Thank you, young man. I think I know my way around.” Losira snapped.

“Oh-yes. Admiral.”

She felt somewhat sorry for him, as she stepped past him and strode towards the door. He really looked kind of cute. Fifteen years ago she might have looked twice, but not now. Besides, how could she possibly apologize to a mere ensign.

The conference-room was long and rectangular. A large table dominated the room. A few guards were standing next to the entrance. Members of the government and high command were already present and engaged in quiet discussion. Over the years Losira had come to know

¹The authors favorite quotation from Knuth’s fine work on the art of computer programming.

²All quotations from the Encyclopedia Galactica here reproduced are taken from the 116th edition published in 1020 F. E by the Encyclopedia Galactica Publishing Co., Terminus, with permission of the publishers.

most of them, among those prime minister Belisarius, a lean man in his late seventies, and minister Maurice, the man responsible for the Alliance's shift transition to a war-time economy. Her attention was drawn towards a distant corner, where a large man was standing by himself. He was absorbed in reading some small note, which had just been handed him by a junior officer. He had aged well, he was still as tall and imposing, as he had always been. He didn't look a day over fifty, though he had to be well into his sixties.

Twenty years ago, when Losira entered the academy, he had been in charge of her training. He was an expert on warfare, always emphasizing the need for keeping the initiative and pointing out the lessons that could be learned from past campaigns.

She moved closer until she was standing right next to him. His insignia showed him to be their newly appointed chief of staff.

His worried frown was replaced by a broad smile as he looked up and recognized her.

"It's you. Losira. Now, Admiral, you certainly are a feast for sore eyes. You bring a touch of happiness to an old man's life."

"Sir ! I see you haven't lost your sense for flattery."

"I have yet to lie to you."

"Congratulations, Nogura. I heard of your promotion a month ago. But I thought you had retired."

"Oh, yes. I had. You see, they sort of drafted me. But then again I didn't really think of refusing. But now, I ..."

An ministers aide spoke : "Ladies and gentlemen. Would you please take your seats !"

There was the usual shuffling of feet and chairs while every one found his place. The guards left the room and sealed the doors behind them.

A silence formed around the prime minister : "This meeting is classified, you are absolutely forbidden to discuss any of the proceedings with anyone not present in this room."

"Now, having said this, I would like to thank you all for having made it here. I feel that we are at a dead end, and I would welcome some military options. Perhaps our commander in chief .."

"Please excuse me, sir." Nogura broke in, "I apologize for interrupting, but I have just received information of vital importance to this council."

"I see, Chief. Well, then by all means, please continue."

"A week ago one of our squadrons was attacked near ..."

"I thought you said your information was new ?"

"Yes, it is. If you would please allow me to explain ..."

"Now as I was about to say, a week ago one of our squadrons, the 23rd, was decimated at Infi. Their foe was but a single imperial battle cruiser. The enemy employed a new kind of weapon. We haven't had time to analyze the technical details yet, but somehow they have found a way to blank out our shields."

Dead silence feel across the table.

"A single ship, the "Hermes" managed escape to through a desperate jump. They ended up in the middle of nowhere and had to effect repairs, before they could transmit a full report."

"I must emphasize that this is the only report of its kind. There is no reason to believe that this weapon is in any widespread use. But following this successful testing the Empire will surely build and install many more."

Losira voiced the general concern : "And render our entire fleet obsolete !"

"Yes. Quite so."

The C-in-C spoke quietly : "Then we must end this conflict as quickly as possible."

Fø(k)ljeton

“Obviously, we lack the military potential to defeat the Empire in open battle. However, by creating internal disorder we could force them to withdraw.”

“Well, in that case I believe I have an excellent possibility in mind,” Losira said.

“Yes ?”

“We should launch a full scale attack towards the province of Anacreon. Our fleet would be moving through our old territory, which has yet to be secured by the Empire.”

“And what precisely do you intend to obtain by that ?”, the prime minister inquired.

“We would seriously threaten their transports in the entire area, the enemy fleet is especially dependent on regular supply runs. But above all I’m counting on Anacreon trying to obtain independence.”

“You mean rebel against the Empire ?”

“Sure. The Empire is in no position to ignore that, they’ll have to withdraw their fleet to stamp out the rebellion and secure their border.”

“I would like to share your firm conviction, ma’am. But I believe you are overly optimistic,” the prime minister spoke. “Fifty years ago Anacreon rebelled against the Empire. They asked for our help, but we chose to refuse. The rebellion was brutally crushed, the leaders hunted down and exorbitant taxes imposed for several years. The common people have never forgotten what they consider our betrayal. I doubt they’ll ever go to war for our sake. However, if ...

“Ah. I believe your idea could be modified into something which would surely work.”

“When the Empire first conquered the province of Anacreon, they left their own prefect in charge. Following the rebellion they choose to build their power on the remains of the old ruling class. An direct attack on Anacreon would only further infuriate the population, but if the local nobility could possibly gain control of the planet, I doubt if they would hesitate to through out the Empire.”

“I therefore propose that we direct our attack, not at the province itself, but at some world, deeper within imperial territory, critical to their control of Anacreon.”

“I believe I how such a world,” the minister of transportation said, “it’s Santanni the Normandic sector. It is the only world in the entire area with sizeable deposits of neutronic fuel. All shipments between the provinces of Anacreon and Loris and the rest of the Empire must pass by this planet. The destruction of the local refineries and fuel depots, would be a devastating blow to the stability of the Empire.”

In the general murmur of agreement, Losira inquired :

“I see your point, but what do we know of their defenses and how can we possibly keep our task force supplied. Santanni is at least five hundred parsecs from our nearest base.”

“According to our latest intelligence,” the C-in-C said checking his pad, “which is but a few week old, their defenses consists largely of long range fighters and some surface based artillery.

“What !?”

“A squadron of the main fleet used to be stationed there, but they have been assigned to the front. We shouldn’t have any trouble with the remains.”

“And as for the distance,” Nogura added. “We still have a couple of long range fuel carriers left. They can keep a task force built around ten capital ships running for about two months. I estimate the operation could be carried out in as little as forty days.”

“Which leave us a pretty wide margin of error ... Very well, I withdraw my objections.”, Losira said.

“Good. And remember, it’s imperative that we act now, while we still have time.

A few other options were discussed, but they were all rejected one by one, as being either too long termed or too costly in men and above all material. By the end the meeting the decision

was made to launch the Santanni operation.

At late afternoon Losira paid a visit to Nogura's office. It was a fine room, offering a nice view to the planets surface. Nogura was sitting at his desk idly watching the star-field, when Losira entered.

"Ah, there you are ! Come on in, Admiral."

"Thank you, sir." Losira said, then adding, "It is good to see you. It has been a long time."

"Yes, it has. In fact it has seemed twice as long."

He laughed gently, as she turned to hide her blush. She reached out and fingered the leaves of a large gum tree standing right next to his desk.

"Please. Have a seat, Admiral." The suddenly, "How come you never married ?"

"What ! I don't know ..., I guess I never had the time."

"Nonsense. Losira. You can't spend the rest your life like this, well you'll end up like me."

"I don't know ..."

"I remember once at the academy. Some freshman made a pass at you. Poor fellow, he had to spend a couple of hours at the infirmary. I had to scold your severely."

"Sir, please."

"Yes, I know. I could probably go on all night, but I didn't send for you to talk about old days. I'm concerned about this new weapon. I wonder how you would counteract it ? I suppose, by now you have read the full report."

"Yes, I have. The device appears to have limited range. When the imperial cruiser first appeared, our squadron swarmed in for an easy kill, and only then did they activate the field depressor. I think the only reason the "Hermes" managed to get away, was because it was the most distant vessel."

"I tend to agree with your analysis. Unfortunately their range seems to be slightly larger those of our weapons."

"Yes. Now, obviously we can't defeat a fleet or even a single ship thus equipped by conventional means. But I have an idea, which might work once or even twice. You see, we'll have to sacrifice a couple of old transports ..."

It took Losira a little less than five minutes to explain her plan to Nogura. He cross questioned her for a few more, then sank back into his chair with a satisfied smile,

"I see you have eared your rank well, Admiral. I'm proud of you.

I'm absolutely sure that it's going to work.

"Do you know what ? I would like you to be in charge of Santanni operation. I believe you are just the right officer for the job."

"Why, thank you, sir."

"By the way, are you familiar with an officer named Loskene ?"

"Well, yes. I once assumed command of his vessel, the "Fearless". I don't think he's to happy about me."

"No, I'd imagine not. Anyhow, I would like him to be your second in command, he's quite capable. He has recently been made a commodore."

"Well, is that so. Now. I suppose, I should be on my way as soon as possible. When will the necessary fuel carriers and transports be available ?"

"In no more than three days. Most of them are already here, but a few are undergoing repairs down at Vega. I have prepared a detailed summary of all the warships available to your operation.

"I thought you might like to browse through it."

Fø(k)ljeton

“Thank, you.”

“Oh, and Admiral ...”

“Yes ?”

“All my hopes.”

Part IV

End of War.

SANTANNI, Battle of ... *fought on 154th day of the seventh year of reign of Emperor Aegis I, between the forces of the Alliance and those of the Empire.*

It was the last battle of consequence during the First Rigellian War. Considering the circumstances, the outcome was quite surprising ..

- *Encyclopedia Galactica.*

They made the final transition through hyper-space and emerged in the shadow of Santanni's forest moon, Endor. Their journey had been almost free of incidents, only once did they come across a small convoy, which they promptly reduced to dust. For a moment Losira feared that their secrecy had been compromised, but the enemy hadn't had the time to transmit a single message.

Now the fleet was speeding towards the planet, the capital ships spread out in a sphere protected by screen a of frigates. A couple of cruisers and corvettes formed the rear-guard along with about a dozen odd-looking transports.

Losira sat in the command chair of her flagship, the “Callisto”. Loskene was making a tour of the bridge, inspecting the various stations.

“What's our ETA ?”, Losira asked.

“Three hours, seventeen minutes, Admiral.”, the helmsman responded.”

“Losira to all ships. Accelerate to maximum speed.”

“Admiral, enemy subspace communications have increased dramatically, they must have detected us by now.”

“Enemy fighters have left the stratosphere,” Loskene reported. “They intercept us in twenty five minutes.”

“Acknowledged. Signal the rear-guard and tell them to fall back, we'll handle those fighters.”

The attack was fierce, but hopelessly inadequate. A few fighters were brought down by long range torpedo, but most of them fell victim to the rapidly firing blasters of the frigates. One unfortunate pilot lost control of his craft and collided violently with an escort, triggering a chain reaction which blew both vessels to bits. Then quite suddenly the survivors broke off their attack and retreated out of range.

“Admiral ! An large number of imperial vessels have just appeared above Santanni.”

“Somehow I'm not surprised,” Losira muttered to herself.

Then turning to Loskene, she snapped : “How come we didn't detect them earlier on ?”

“I really can't say, ma'am, ” Loskene replied stiffly, “they could have been hiding behind the planet or they might just have come out of hyper-space. In either case may I suggest ... ”

“... that we bring up the rear-guard, an excellent notion.”

“They'll be within firing range in 20 minutes, fifteen seconds.”

“Mr. Loskene. Deploy the fleet, pattern Nogura five. I'll be in my ready-room. I want our chief engineer to report to me immediately.”

“Ma’am, this is highly irregular, you shouldn’t ...”

“I’m quite aware of that. Carry on your orders.”

Losira sat down behind her desk and tried desperately to unknit the tension in her stomach, everything would be decided within the hour ...

The chief engineer entered running. He panted slightly : “Sorry, admiral. I really don’t have much time. I need to get back to my engines.”

Losira cut him short : “Have you had any more unauthorized accesses to the main computer core ?”

“No, and I haven’t been able to trace it, nor do I have any clue to what they were looking for !”

“That’s just to bad. But I can make a fair guess. Now, what about those devices we discussed lately.”

“They are all in place, I did it myself, nobody else knows.”

“Excellent. We might still triumph.”

Losira reentered the bridge, “Status report, please !”

“Intercept in 17 minutes, 3 seconds. The rear-guard will catch up with us well before then.”

“Slow to one quarter speed.”

“Losira to all ships, commence calculations for one micro-jump. Coordinates phi : 183, theta : 56, and a mere 10.000 kilometers.”

“183, 56 and 10.000. Message received and acknowledged by all ships, ma’am.” the communications officer reported.

Turning against the view-screen Losira muttered, “Come on, you bastard, take the bait.”

On board the “Executioner”, flagship of the Empire, Grand Admiral Chi’nan smiled confidentially. The enemy was seriously outnumbered and now thanks to one critical piece of information nothing could deprive him of victory.

He hated traitors, filthy scum, but he had to admit that they could be quite usefull.

The gab between the opposing forces was closing rapidly. Soon they would be within firing range.

“Losira to all ships, maximum acceleration now !”

The entire fleet lurched forward. The imperial response came a split second later, their shields flicked on and deadly rays of energy leaped out towards their mad attackers.

“Concentrate fire at their capital ships. Fire at will.” Losira barked.

“Stand-by on the hyper-drive.”

“Engineering, initialize auto-control systems on freighters.”

“Aye. Admiral.”

“Range : 30 kilometers and closing rapidly. 27, 26 ...”

On their left wing a battle-cruiser blew up, the flames reached out and engulfed a nearby frigate.

“Shields at 70 percent and dropping.”

“Losira, to all units. Cease fire. Divert maximum power to shields.”

“... 15, 14, 13.”

“All ships, hyper-jump now !”

And as if somebody had waved a magic wand all Alliance warships were yanked away, leaving but a few lumping cargo carriers behind. With their automated guidance system in place they

Fø(k)ljeton

continued down towards the imperials.

“And detonate ...”

Expectantly Losira swung towards the view-screen as the helmsman struggled to restore the image of the imperial fleet.

Nothing happened.

Loskene broke the silence, “Ironic, isn’t it. Is so easy to jamm a known frequency. Oh, no. Admiral, please don’t try anything foolish, I have you all covered ...”

Losira turned towards Loskene, “That may be so, however ...”

As she spoke a blinding white light flashed across the screen. A flaming flower originating from the very center of the enemy fleet, grew rapidly until it had completely swallowed the imperials.

“... it is equally easy to install a proximity detector. Poor devils, they’ll never survive those 5000 MT warheads.”

“... No, no. ”, Loskene whispered. “You cunning bitch ... You’ll never get me alive.”

He turned his blaster on himself and pulled the trigger.

“Get this corpse of my bridge,” Losira said grimly, “We have a battle to finish.”

“... following their decisive victory of Santanni the Alliance enjoyed a century of peace ...

But eventually they succumbed due to the constant political and economic pressure exerted by more patient emperors.”

- Encyclopedia Galactica.

The author’s hailing frequency is: spock@mi.aau.dk.

Redaktionel kommentar: Den opmærksomme læser vil nok have bemærket, at ovenstående historie er en fortsættelse af en i et tidligere nummer påbegyndt historie, nærmere bestemt Mads Føk nr. 7 fra april 1996. Som en speciel service for vore læsere har vi lagt 1. del af historien ind på Føks hjemmeside på WWW, så de af vore læsere, der ikke har haft mulighed for at læse første del – eller blot vil genlæse den – har mulighed for det.

@lkymia Horror-fest Fredag d. 13. Føk rapporterer

En ny era er startet i redaktionen på Mads Føk. Opsøgende journalistik har holdt sit indtog.

Første opgave for Mads Føks udsendte reporter (MF) var :

Horror-festen på kemi fredag d. 13. 9. 1996, arrangeret af Alkymia. Alkymia er navnet på festforeningen på kemi, ligesom TÅGEKAMMERET er på mat-fys.

Der var lidt problemer ved indagngen, følgende er et uddrag af dialogen :

MF : “Hej, jeg skal skrive en artikel til Mads Føk, så i må nok hellere lukke mig gratis ind.”

Hvorefter pigen ved indgangen sagde til drengen ved indgangen :

“Ha, ha, deres undskyldninger bliver bedre og bedre,” idet hun kort efter tilføjede (henvendt til MF): “Du kan komme ind til halv pris.”

Det lykkedes mig dog, ved at udnytte mine diplomatiske evner, at opnå den ønskede pris. Dette betyder naturligvis ikke, at alle folk nu skal begynde at antage falsk identitet, for at udgive sig som rapporter for Mads Føk, men det kunne være et incitament til at engagere sig i redaktionen på førnævnte blad.

Selve festen

Da man kunne købe drinks, var det oplagt at starte med en såkaldt “Skruetrækker”. Med mit trænede journalistblik lagde jeg mærke til, at der blev brugt målebæger, for at tilføre den rette mængde vodka, hvilket vil sige at man ligeså godt kunne drikke et glas juice. I løbet af aftenen forsvandt omtalte målebæger dog, uvist af hvilken grund, men til stor fornøjelse for gæsterne.

Musikken blev leveret af et band med rigtige mennesker, som jeg syntes leverede en udmærket vare, på trods af følgende citat fra en beruser : “Det er skide irriterende med det skide musik. Det er et lorteband.”

Kønssammensætningen var vel ca. 50% af hvert køn, hvilket må være en af de væsentligste oplysninger dat-fys'ere har brug for.

Priserne i kr

Øl: 12, Guld øl: 14, Porter: 16, 1/2 and 1/2: sat ned fra 16 til 14, Sprut: 12, Glas: 1, Drink: 15, Vand: 5, Cigaretter: 35.

Bemærkninger

Man må godt nok være gode veninder, hvis man tager ens kjoler på til sådan en fest.

Da en hvis hr. Peter Wahlstrøm ikke kunne drikke den øl, han lige havde fået, var han så venlig at dirigere den videre til en tørstig journalist. Tak Peter.

Karakter (13 - skala)

9 (da jeg var ædru) – 11 (hvis jeg havde været fuld)

Føk for Fight

Videre forløb

Omkring kl. 00.30 gik jeg til porno-fest på Slavisk institut (og her skiftede du vel så identitet til rapporter?, red.). Jeg ankom i selskab med tre dat-fys russer, en stud. jur. og en der bor i København. To af russerne var så uheldige at komme til at smide deres t-shirts med det samme, for derefter at løbe rundt med nøgne (glatbarberede?) torsoer, som de, forståeligt nok, forsøgte at skjule med deres læderjakker. Uheldigt.

Som duge på bordene anvendtes porno-blade (gode), men ellers var det nærmest en familie-fest. Dermed mener jeg, at deltagerne opførte sig som en stor, meget kærlig familie.

Da vi forlod stedet igen, var jeg så heldigt at opleve årets amatørstunt, idet den sidste rus 'kastede' sig ud fra kanten på et to meter højt plankeværk. Det var godt.

TÅGEKAMMERET

– din forening

En tør og saglig historisk gennemgang i 2 kapitler

Kapitel I: De spæde år

Den 11/10 1956 var der en gruppe fremsy-
nede unge mennesker fra det naturvidenska-
belige fakultet ved Århus universitet, der be-
sluttede at stedet manglede en foredrags- og
festforening. De dannede derfor en forening,
der fik en bestyrelse på fem personer: For-
mand, Næstformand, Kasserer, Ceremonime-
ster og en Sekretær. Denne forening blev op-
rindeligt stiftet som en søsterforening til "Pa-
rentesen" ved K benhavns universitets natur-
videnskabelige fakultet. Dog var man lokal-
patrioter i det der blev indgået en aftale med
Ceres om levering af øl 3-4 gange årligt! Alt-
så ingen Hof eller Tuborg i Århus. I starten
var foreningens navn noget i retning af: Mat.
Nat. forening af 1956 ved Århus universitet.
Men på generalforsamlingen den 10/10 1957
krævede sekretæren hårdnakket at et navn
blev fundet, og efter lang tids diskussion blev
man enige om navnet TÅGEKAMMERET (i
starten var det dog kun T'et der blev skrevet
med stort, men af hensyn til de nuværende
regler skriver jeg det hele med stort). Såle-
des blev navnet fastlagt og den lille forening
var i sandhed på vej mod ære og berømmelse.

I starten drejede det sig mest om at holde
foredrag, men man besluttede dog at afholde
en stiftelsesfest én gang årligt hvor ceremoni-
mesteren officielt skulle indsættes i sit hverv.
Det var således ved stiftelsesfesten den 2/11
1963 at ceremonimesterkæden for første gang
blev fremvist for en måbende folkemængde.
Også Julefesten går tilbage til de tidligste an-
naler, men i de første år indledte man med et
foredrag, og det var først i 1962 at man ind-
ledte julefesten med en julerevy. Maj revyer-
ne kom så til efterhånden. Først som et opkog
af den sidste julerevy, men efterhånden kom

der mere og mere originalt materiale, indtil
majrevyen var en selvstændig revy.

De fester der efterhånden dukkede op
rundt omkring i årenes løb var i øvrigt vidt
berømmede for den punch der blev serveret,
der var nemlig tale om 1-2 mælkejunger (så-
dan nogle er STORE) med punch. Og den
alkohol, der var i var ikke for børn. Da kemi-
kerne endnu ikke var brudt ud for at starte
Alkymia var de med i TÅGEKAMMERET,
og via dem skaffedes finsprit til punchen!

Men lad os nu vende tilbage til bestyrel-
sen 1963-64, for ceremonimesterkæden var ik-
ke det eneste denne bestyrelse havde i ær-
met. Den sjette februar besluttede de sig til
at hyre en til at lave plakater og lignende
til fester og foredrag, hvilket altså er første
gang man har noget der ligner en PR titel i
TÅGEKAMMERET. I bestyrelsen 64-65 op-
træder der ingen PR-mand men ved gene-
ralforsamlingen d. 11/11-1965 vælges der for
første gang en syv personers bestyrelse. Dog
er PR og VC ikke titelgivet endnu, det sker
først ved generalforsamlingen d. 19/9-1968.
Det skal her nævnes, at jeg er lidt i tvivl om
der eksisterer en forbindelse til ungdomsop-
røret i Paris, der så har inspireret de "nye" til
at kræve deres egne titler? Ihvertfald har dis-
se titler hængt ved lige siden.

Som jeg skrev tidligere var TÅGEKAMMERET
i starten hovedsagligt en foredragsforening,
og man afholdt da også en masse foredrag
med talrige personer, der i dag er kendt for
deres virke ved fakultetet. Desuden kom der
tit folk udefra: hovedsagligt fra Københavns
universitet, men også fra andre fakulteter,
DTH, erhvervslivet eller lignende. Især én
person har gerne optrådt på fakultetet om

foredragsholder da han ikke kan lide den moderne fysik, der er her tale om Carlo H. Hansen, der i alt har gæstet os tre gange med hans meget kontroversielle teorier: i '66, '83 og igen i '91.

Udover foredrag og fester startede man i marts '66 en tradition, der også puttede lidt kultur ind i de studerendes hoveder, bestyrelsen havde nemlig købt to forestillinger på Svalegangen, og billetter til disse solgte man så til medlemmerne. Det hændte selvfølgelig ofte at teatergængerne bagefter fandt et spise- eller værtshus, hvor de fortsatte med at hygge sig bagefter.

I sommeren 1967 skete der en meget skelsættende begivenhed for både fakultetet og TÅGEKAMMERET, i det man flyttede til de nye fakultetsbygninger på Ny Munkegade. TÅGEKAMMERET satte sig straks på et lokale på B.1 gangen, nemlig B.1.24, hvor det som bekendt har ligget lige siden. Før flytningen tilbød TÅGEKAMMERET at flytte institutbibliotekerne: dette skulle de studerende gøre og de penge TÅGEKAMMERET derved tjente skulle så bruges til en fest om aftenen. Desværre for de studerende ville fakultetet ikke være med til det, og de hyrede professionelle flyttefolk til opgaven.

Også sport har TÅGEKAMMERET tradition for. I forskellige perioder fra i slutningen af 60'erne, og gennem 70'erne og ind i 80'erne har TÅGEKAMMERET arrangeret forskellige former for konkurrencer og spil. Heriblandt er: whist, skak, bingo, fodbold og bordtennis. I samarbejde med provokation (et blad der var startet under TÅGEKAMMERET, og trivedes på fakulte-

tet ved at leve op til sit navn), arrangerede man provorally (også kaldet vektor, formel 1, mat 11 og meget andet). Den store konkurrence body-crashing vil jeg gemme lidt endnu. Jeg vil istedet nævne bestyrelsen 71-72 for den store indsats de gjorde for de sportslige aktiviteter, idet de startede to traditionelle arrangementer af sportslig art, der stadig lever i bedste velgående. Nemlig: d. 30/10-1971 arrangeredes den første løvfaldstur, men det var dog først flere år senere at turens destination blev hemmeligholdt indtil man ankom, mens det afsluttende traktement bestående af biksemad og spejlæg med en enkelt snaps, har været en fast tradition lige fra starten. Og tyve dage senere d. 19/11 afholdt man den første luddo-turnering med kæmpe finalebrædt, l-brikker, og alt det der ellers hører med til en rigtig lodyt-turnering.

Hvis der er nogen der spekulerer på NF's løbesedler, og hvor gamle de er, kan jeg da fortælle at den ældste bevarede løbeseddel er fra september 1957 og den har, som som de moderne løbesedler det format, der hedder A6. Og det vides at disse løbesedler, fra engang i 1959, stort set allesammen er skrevet på TÅGEKAMMERET's officielle skrivemaskine. Så de russer og andre stakler (NF?), der tror at R_{em}ToR er en hypermoderne, multiavanceret model i word-processor tager grundigt fejl. Det må dog indrømmes at den på trods af alle de år den har på bagen skriver forbløffende godt. Men nu jeg alligevel er ved NF og R_{em}ToR, kan jeg da lige nævne at underskriften NF/R_{em}ToR første gang optrådte på en løbeseddel i slutningen af september 1980.

Kapitel II: Hvad der siden skete.

Nogle folk mener at TÅGEKAMMERET er et vildt forvirrende sted med en masse underlige regler, der bare opretholdes for at få andre til at betale vores øl. Det er kun delvist rigtigt, idet mange af reglerne er til for at beskytte folk og inventar. Hvordan får man ellers en skrivemaskine til at virke i 40 år

hvis man for eksempel måtte åbne øl med den? At øloplukkere heller ikke må bruges på TÅGEKAMMERET skyldes sikkert at så ville de bare blive slidt op inden de når at blive brugt til en eneste fest. Og desuden ville de bare blive væk. Men jeg kan da fortælle at man i januar 1974 overvejede om stolevip-

ning skulle forbydes, da stole og gulv så ville slides mindre. Jeg ved ikke om det blev vedtaget, men det er ihvertfald ikke den regel der håndhæves mest i dag, stolene er jo dem portnerne har opgivet, og gulvet, tjah det er jo kammerfælden.

Senere i '74 skete der to nyskabende begivenheder. Den ene var at på generalforsamlingen blev der først valgt en FORM og derpå en CERM og endelig resten af bestyrelsen. Intet nyt i det. Det usædvanlige bestod i at flere lister var opstillet og den nye bestyrelse var magen til den gamle, altså et coup! Det viste sig dog, utroligt men sandt, at denne bestyrelse, der jo havde siddet et år allerede, ikke kunne samarbejde, og det eneste de kunne blive enige om var at trække sig igen. Derefter blev den næste og rigtige bestyrelse valgt, og de kunne samarbejde. Denne procedure, i forskellige afskygninger, er blevet anvendt med jævne mellemrum lige siden.

Den 8./11. samme år var det så blevet tid til indsættelse af CERM ved den traditionelle stiftelsesfest. Her var CERM i mange år blevet indsat ved en bestemt ceremoni hvor han fik overrakt kæden og hornet, men det år blev der desuden læst op af en stor bog hvorudaf støvet væltede. Det var jo en meget gammel bog, ja helt fra vikingetiden endda.

I sidste kapitel nævnte jeg kort NF og hans wordprocessor, og jeg nævnte at løbesedler har størrelsen A6. Der var dog den finurlighed ved det papir, man brugte til at skrive dem på, at det var i et underligt format, hvor der kunne være tre løbesedler under hinanden, og selvfølgelig gik dette format hen og blev en mangelvare, så i '76 fra stiftelsesfesten til julefesten så man sig nødsaget til at anvende A4 eller A5 til løbesedlerne. Det er faktisk også fra året '76-'77 at det første skriftlige bevis for at TÅGEKAMMERET ikke må deles stammer. Derimod er traditionen med at TÅGEKAMMERET skal skrives med stort opstået engang imellem d. 15/12-'80 hvor der i den traditionelle julehilsen til Majestæten skrives TÅGEKAMMERET med småt, og julen '85 hvor der i en offici-

el skrivelse står at TÅGEKAMMERET skal skrives med stort, men det præcise tidspunkt er uklart.

Apropos Juletid: så er der en tradition ingen tør ændre noget ved, da de fulde fysikere ellers vil udbryde et ramaskrig, man kan da naturligvis ikke sløjfe Can-can'en til jule-revyen. Denne 'dans' ses i protokollerne første gang i '69, men allerede dengang var det en gammel tradition, idet billedteksten lyder: "Og til allersidst naturligvis Can-can". En anden stolt juletradition er afsyngelsen af "kold X-mas" lige efter Can-can'en. Men det var faktisk sådan at man oprindeligt sang originalen "White Christmas" indtil '81 hvor den nye tekst for første gang blev afsunget til megen moro for publikum, og i dag er det vel en ligeså stolt tradition som Can-can'en er det.

Hvert år i september gentager de samme tumultagtige scener sig, ca 400 forvirrede unge mennesker myldrer for første gang ind på vores dejlige institut. For at disse mennesker skal føle sig mere velkomne arrangerer TÅGEKAMMERET som bekendt flere arrangementer i løbet af rusugen. Det ene er naturligvis SØ-ØL. Første gang kammeret inviterede russerne over til søen var i '84, og siden er det afholdt hvert eneste år, og hvis regnen står ned flytter man lidt af søen ind i Vandrehallen og kalder det vandreøl, men det er nu bedst ved søen. Senere arrangeres så rushyg der jo som bekendt er den fest hvor kammeret viser sig fra sin gavmilde side og giver russerne én øl. Men sådan har det ikke altid været. Allerede fra '57 eksisterede der noget der hed rusmodtagelse, hvor de nye blev præsenteret for stedet og for TÅGEKAMMERET, der ved dette arrangement gav øl og smørebrød. Denne modtagelse havde dog i høj grad et fagligt præg, noget der siden er overtaget af tutorerne, der så lader TK være fest og (én) pils.

I kapitel I skrev jeg, at jeg ville vende tilbage til Bodycrashing. Denne mærkværdige sport tog sin spæde begyndelse i det tidlige forår '85. Nærmere betegnet i slutningen

af februar. Igennem en uges tid havde Næst-Formationen og FORMjuntaen gejlet hinanden op ved at udbrede løbesedler skrevet på de respektive foreningers skrivemaskiner. Det store uundgåelige brag kom så endeligt: Den Dræbende Fløde var skabt, og siden er det blevet et traditionelt arrangement hvor DDF måske ikke optræder hver gang, men engang imellem bliver presset for stort og FORM og NF må gennemgå DDF i den sande broderskabs ånd. Bodycrashing er siden blevet kendt ikke bare på universitetet eller bare i byen. Efterhånden er rygtet om denne bizarre konkurrence nået ud til det ganske land idet en journalist fra Jyllandsposten sidste år var modig nok til at stille op, og siden skrive en artikel derom.

Der er dog én ting ingen endnu har været at forsøge som bodycrashing disiplin: brien Brian, der er TÅGEKAMMERET's vagtbrie. Denne ædle personlighed startede sin karriere som et stykke brie der var blevet efterladt i TK's varetægt. Derfor blev han puttet i en plastpose og hængt på opslagstavlen. Da han der var blevet for flydende, blev han under navnet Brie-ann d. 23/9-1987 puttet i sin brune glasflaske for at våge over TK. Den vogtede så i over to år på TK og blev ved fuldmåne fodret med brieost. Men den 28/10- 1989 blev den på en løvfaldstur begravet i det den havde fået magtfulde mod-

standere. Dette er dog for intet at regne når man er en standhaftig brie, og nøjagtigt 0 år senere, på en mørk og stormfuld nat (den er god nok), genopstod brien fra selvsamme sted den var nedgravet. Denne gang lydende navnet Brian. Således gik det til at TÅGEKAMMERET igen havde sin vagtbrie på hæderspladsen i vindueskarmen. Siden er der enddog kommet en kone til, i det man under renovationen af fysisk kantine i en af automaterne fandt et (mindst) ti år gammelt stykke sandkage, der nu står ved Brians side. Den næste historiske kendsgerning er mest møntet på FU'erne i det deres forening FUCK blev stiftet engang i løbet af året '87-'88. Godtnok har TK altid haft et festudvalg til det grove, og de var længe blevet kaldt FU'er men det var altså først i slutningen af firserne at de for alvor organiserede sig.

Som sagt var TK en fest- og foredragsforening, og i '89 besluttede man man burde afholde en årligt tilbagevendende konkurrence, for at finde ud af hvem der kunne afholde "Verdens Kedeligste Foredrag". Man indbød derfor en matematiker, en datalog og en fysiker, der så hver skulle holde et foredrag af cirka 25 minutters varighed. Vinderen blev så begavet med en vandrepokal og retten til at bære titlen "ked.scient.", indtil der var fundet en ny vinder, og hvis man vandt tre år i træk fik man pokalen og titlen til ejendom.

Brian–Evangeliet

1 1: Og det skete i den niende måned, da Poul O. lige var blevet CERM, at nogle disciple i TÅGEKAMMERET så en flaske

2: og i denne flaske nedsank de en brieost.

3: Og indholdet i flasken kaldte de Brian*

*på dansk: ordspil med ordet brie (o.a.)

4: Og de bestemte, at Brian skulle fodres med små stykker brie ved hver fuldmåne.

5: Og således blev det. Og de så at det var godt.

6: Og i 24 måneder holdt Brian vagt i TÅGEKAMMERET, modstod ethvert angreb, og blev velset i de kredse.

2 1: Men sé, en forrædder var kommet ind i TÅGEKAMMERETs midte.

2: Hun kaldte sig CERM, og havde tidligere været NF af egen drift; det var på den tid, hvor Hibsén var CERM.

3: Og slangen fristede hende, og hun agiterede for Brians lemlæstelse og død, og fik stor tilslutning blandt de vantro og de svage i sjælen.

4: Og således skete det, at i den tiende måned, mens forræderen var CERM

5: (thi det var i de dage, der var løvfaldstur*)

* en skik, der fortaber sig tilbage i de tidligste skrifter.

6: blev Brian nedsænket i graven* under gråd og tænders gnidsel.

* den nøjagtige position er uklar.

7: Og man troede ham død.

31: Men de få retfærdige og troende, der endnu eksisterede på den tid, gik sammen, 2: og 8 måneder senere, på en aften med tor-den og lynild*,

* dette skal åbenbart forstås bogstaveligt

3: gik de ud og fandt Brians grav med gravstenen skubbet fra.

4: Og de undrede sig, thi så stor var stenen, at én mand knapt kunne bære den.

5: Og sé, foran dem åbenbarede sig Brian, stor og mægtig og genopstået fra de døde.

6: Og Brian talte til dem og sagde: "Før mig tilbage til TÅGEKAMMERET, at jeg kan hævne de retfærdige og udslette de vantro!"

7: Og således skete det. Og de retfærdige lovsang Brian og drak* til Hans ære.

* en meget udbredt skik på den tid.

/TOSEKR

KALENDEREN

- Fredag d. 27. September : Føk nr. 1 udkommer.
- Tirsdag d. 1. Oktober : Gult foredrag: N!
- Fredag d. 4. Oktober : NAT-Bar i Vandrehallen
- Torsdag d. 10. Oktober : Skal man følge Ole Michelsens anvisninger skal man denne dag gå i ÅSF og se en 6 hattes film: Orson Welles' "Citizen Kane"
- Fredag d. 11. Oktober : Eulers Venner tager på studietur til Holland.
- Fredag d. 18. Oktober
- Fredag d. 18. Oktober : Døddlinie på Føk nr. 2
- Fredag d. 1. November : Laaaang NAT-Bar i Vandrehallen
- Tirsdag d. 5. November : UNF holder foredrag om Gödels sætninger
- Fredag d. 15. November : Døddlinie på Føk nr. 3
- Torsdag d. 21. November : UNF arrangerer foredrag om babyuniverser og sorte huller med publikumsmagneten Holger Bech Nielsen
- Fredag d. 13. December : Døddlinie på Føk nr. 4
- Torsdag d. 18. December : ÅSF viser "Tim Burton's The Nightmare before Christmas". Klubben byder på glögg og jule(u)hygge.
- Januar '97 : Anna Castberg ansættes som videnskabelig reporter på Mads Føk på baggrund af hendes fremragende afhandling om Fermat's sidste sætning, hvori der findes talrige beviser for påstanden. Afhandlingen har et forord af Wiles, hvori han beklager at have gjort sit eget bevis unødigt kompliceret og langt og anerkender fru Castbergs arbejde som overordentligt kompetent.